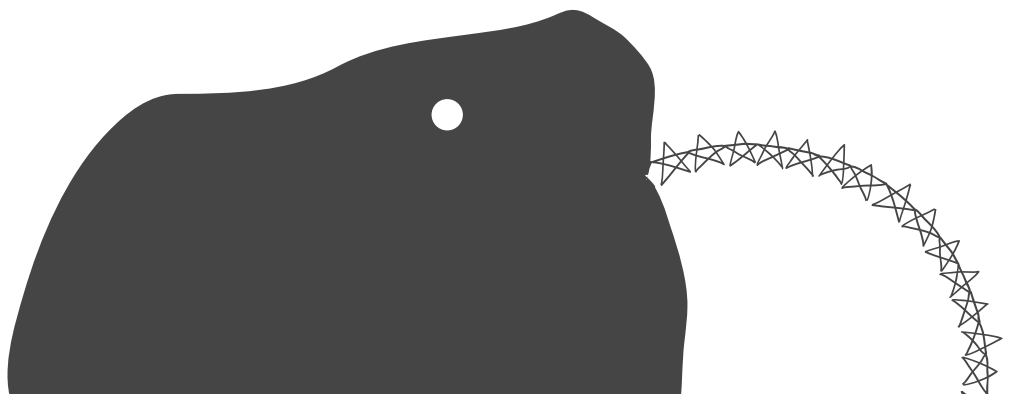
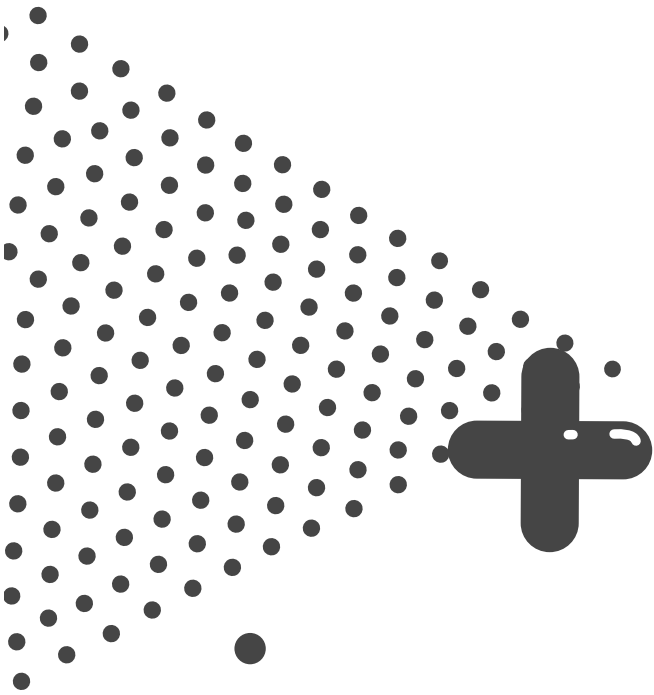

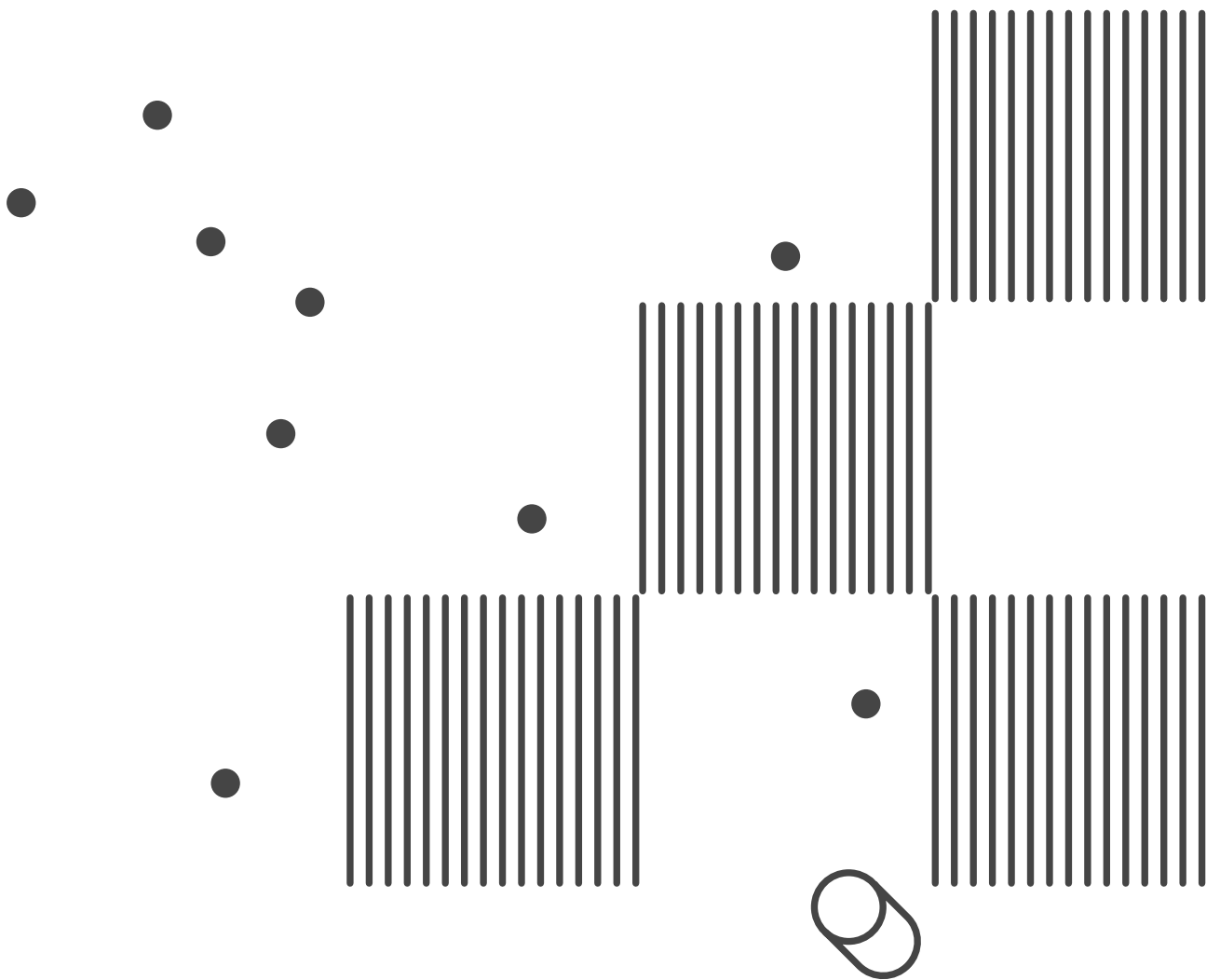

Σ

BRIGITTA
DAVIDJANTS
.....

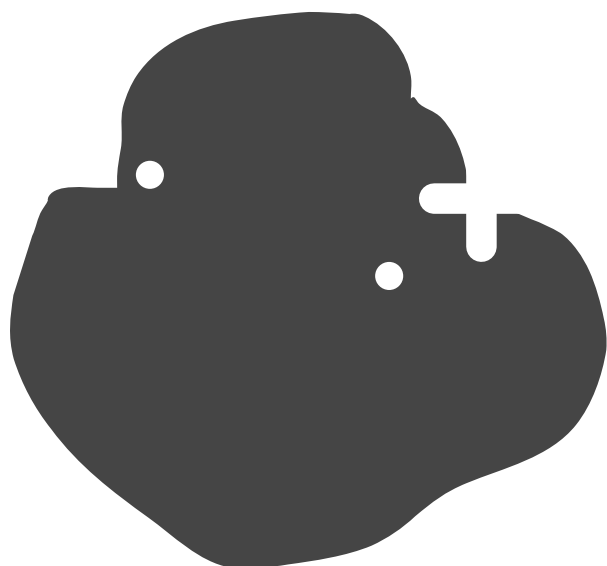
ARMASTUSETA

PROLOOG.

AASTA HILJEM

Rebeka jõuab pimedale maanteele ja tõstab käe.

Kolmas auto võtab peale. Autojuht on suur kiilakas mees. Iga teine kord kardaks Rebeka sellise auto peale istuda, aga praegu ei jaksa ta karta. Ning mõte sellest, et ta peaks laagriplatsile naasma, tundub hirmsam.

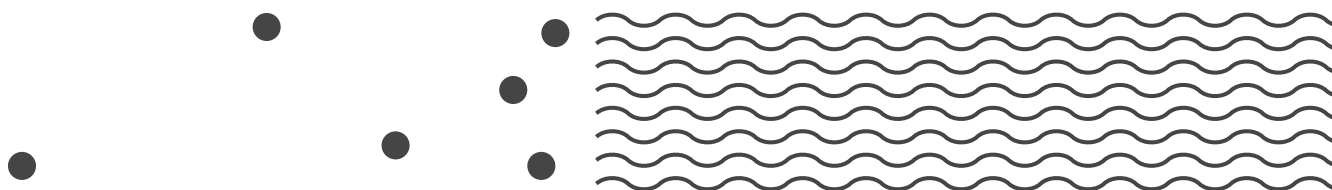
Ta toetab pea vastu akent. Kuidas ma siia jõudsin, mõtleb ta. Kuidas on see võimalik, et ma siia jõudsin?!

Rebeka katsub ettevaatlikult oma nägu, see tuikab. Ta tahaks nutta, aga pisaraid ei ole. Selle asemel tunneb ta roidumust.

Korraga tuleb talle midagi meelde. Liina. Kuidas ta Liinat vaat et lolliks pidas. Issand jumal! Rebeka hakkab sellele mõeldes peaaegu naerma, aga suu tõmbub samal hetkel kõveraks.

Kõik käib liiga kiiresti. See juhtub enne, kui üldse aru saad, mis toimub. Ja mitte kedagi ei huvita.

Nüüd tuleb talle midagi meelde. Ta võtab telefoni ja saadab Karlile sõnumi: *"Sorry, aga ma ei hakanud uskuma. Ei hakka vist kunagi. Liiga palju sitta."* – *"So sorry for you,"* vastab klassivend.

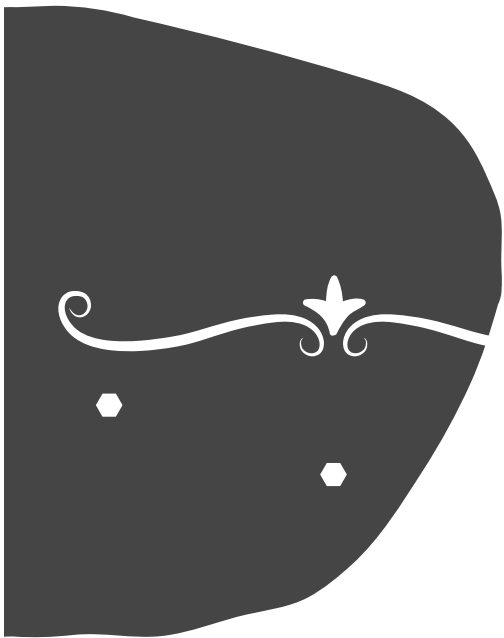

1.

.....

PEATÜKK

On hommik ja Rebeka on trollis. Ta sõidab kesklinna. Viimasest korrast on möödas mitu aastat. Vahepeal pole ta oma jalga kordagi Mustamäele tõstnud.

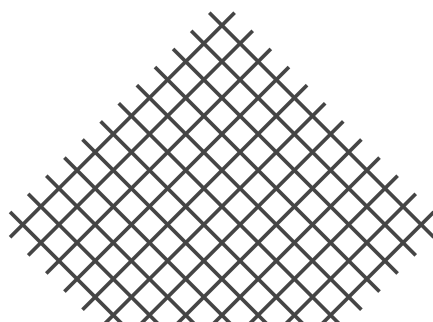
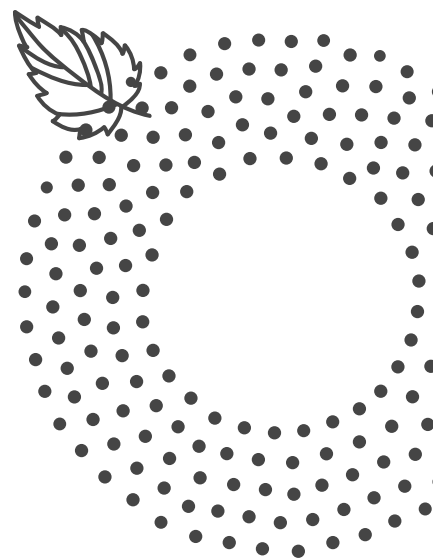
Ta toetab põlved vastu eesolevat istet ja pea vastu aknaklaasi – nagu ikka. Aga vaade pole sama. Mustamäe on muutunud. Ja trollidki on välja vahetatud. Need ei rapu enam nii nagu vanasti. On kahvatu augustilõpu hommik, kus päike veel paistab, ent õhk on selgelt sügisene. Imelik, mõtleb ta.

Rebeka jõudis eelmisel õhtul Ardo juurde täpselt kell kuus.

Ardo on palunud tal hankida tee pealt üks suits. Rebeka ostab terve paki.

Ardo avab ukse veel enne, kui Rebeka kella helistab. Nagu oleks ukse juures valmis ja ootamas. Ta valab Rebekale teed ja istub tema vastu toolile. Nagu ikka. Rebeka kerib oma jalad tugitoolile. Nagu ikka. Peast käib läbi mõte, et ega sokid haise.

Ühel hetkel lõpetas Ardo Rebekale helistamise, sest Rebeka ei vastanud ta kõnedele. Korra poole aasta jooksul helistas Ardo see-eest Liinale. "Rääkis, et sai teatrist kinga, vist joomise pärast," ütles Liina sõbrannale. "Palus öelda, et mõtleb su peale."

"Issand jumal, kaks aastat on möödas," vastas Rebeka pahuralt. "Miks ta eluga edasi ei lähe?!"

Aga kui Maarjaga hakkasid kevadel asjad käest minema, tuli Ardo Rebekale üha tihemini meelde. Õigupoolest nägi ta Ardod mitu korda unes.

Ma vist igatsen teda, mõtles Rebeka ühel hommikul imestusega.

Ja samamoodi, nagu ta kaks aastat tagasi Ardole helistas ja ta persse saatis, tõstab Rebeka nüüd toru ja helistab Ardole.

"Tunned ära?"

"Muidugi tunnen, sina ju. Rebeka."

"Issand, kuidas sa mu ära tundsid? Eriti põskkoopapõletikuga?"

"Minu arust on sul küll täpselt enda hääl."

Ardo tundub üsna reibas. Nad jutlevad natuke. Ardo räägib, et loeb Dostojevski "Idiooti". – "Sulle meeldib vene kirjandus? Kuule, ma toon sulle ühe ägeda raamatu!" elavneb Rebeka. "Ühest ajakirjanikust Tallinnas nõukaajal."

Lõpuks küsib Ardo, kust Rebeka ta uue numbri sai – kas äkki Gerdilt?

"Ei, naissoost tuttavalt. Ja ma ei ütle sulle, kellelt."

Ardo pinnib Rebekat pisut veel, ent too keeldub ütlemast. Küsib hoopis, kas Ardol tema number on alles.

"Kurat, sul on neid numbreid nagu kirjusid koeri," vastab Ardo, ise samal ajal märkmikus sobrades. "Sada tükki ja üheltki ei saa kätte."

Ardo otsib pisut veel, aga Rebeka numbrit ta enam ei leiagi. Ja Rebeka seda talle anda ei taha – ei lauatelefoni ega ka mobiili oma, mille isa talle just ostis.

“Mis nali see nüüd on?” ärritub Ardo.

Aga Rebeka jääb endale kindlaks ning viib jutu mujale. “Millal ma su kaunist näolappi näha võiksin? Ma tooksin sulle selle raamatu,” püüab ta hoopis ironiseerida, sest just niimoodi rääkis Ardo kunagi temaga.

“Millal iganes,” vastab Ardo. “Tule kasvõi homme.”

Rebeka vajub voodisse. Ta vahib lakke. Hea ja kerge on olla. Makist mängib vaikselt Eppu Normaali, Rebeka viimase aja lemmik, ehe Soome värk.

Nüüd istubki Rebeka Ardo juures tugitoolis. Ardo ei ole eriti muutunud, ta tundub tuttav ja võõras korraga. Ikka need põselohud ja turris punased juuksed. Isegi samad roosad teksad ja must T-särk, mis olid Ardol seljas, kui Rebeka teda esimest korda nägi. Paari aastaga on need küll kõvasti luitunud. Nagu ka Clashi ja Ramonesi plakatid seinal. Rebeka ise on enda arust küll rohkem muutunud. Ta ei kannu enam katkiseid teksaseid ja ema vanu ruudulisi särke. Pigem eelistab ta pikki seelikuid, mille peale võib alati tõmmata veel ühe kleidi. Või siis kleidi pükste peale. Olgugi et emale see ei meeldi.

Rebeka räägib vahetpidamata, sest pole kindel, kuidas nad Ardoga vaikust taluvad. Ta räägib, et lõpetab keskkooli ja plaanib minna ülikooli, kuigi ei tea veel täpselt, mida õppida tahab. Võib-olla ajakirjandust, võib-olla vene filoloogiat. Siis räägib ta, et mängib nüüd vanamuusikaansamblis. Ja lõpuks räägib ta raamatust, mille Ardole tõi.

Samal ajal jooksevad mõtted omasoodu. See siis ongi see mees, kelle pärast ma nii õudselt nutsin, mõtleb Rebeka.